Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жуліньского.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 97. Четверъ 2 (14) Мая 1891. **Рôкъ I.**

Нашй домашнй справы.

IV.

Подаючи характеристику нашого москвофільства и его причины, подали мы такожь и нашй спостереженя робленй вôдъ многихъ лѣтъ. Вôльно въ нихъ вѣрити або й нѣ, але таки найлѣпше самому слѣдити безсторонно за тымъ проявомъ середъ нашои суспôльности и на пôдставѣ розслѣду сказати такъ есть або нѣ; але лаятись такимъ способомъ, якій у насъ якъ разъ то москвофільство вôдъ многихъ лѣтъ, а особливо въ послѣдныхъ часахъ, завело, не здасть ся до нѣчого, не доведе до цѣли. Мы старались по силѣ и змозѣ выказати хочь коротенько причины лиха въ нашôй власнôй хатѣ, бо уважаемо се нашимъ обовязкомъ и думаемо, що всяке зло ажь тогды дасть ся направити, коли его пôзнасть ся въ цѣлôй его наготѣ. Коли хочемо дѣйстно бути народомъ и щобы насъ за такій всѣ и всюды уважали, тожь стараймо ся таки самй завести ладъ у себе, бо анѣ нѣяке правительство, анѣ нѣякй сусѣды намъ въ тôмъ не поможуть и въ противнôмъ случаю перейдуть всѣ зовсѣмъ справедливо до порядку дневного надъ нами.

До дальшои характеристики нашого москвофільства най послужать ще и отсихъ кôлька спостережень робленыхъ такожь вôдъ многихъ лѣтъ. Передовсѣмъ впадае то въ очи, що люде, у котрыхъ москвофільство есть идеаломъ — середъ иншихъ обставинъ була бы нимъ для нихъ такъ само всяка инша пасивна и безъ дальшои и высшои мысли опозиція — суть слабого понятя; не кажемо всѣ, бо чей нема правила безъ выимки, але переважна часть, може добрыхъ двѣ третины и на тыхъ то опираесь у насъ переважно весь рухъ москвофільскій. Суть то люде, котрй переважно не умѣють собѣ здати справы зъ чогось, що довкола нихъ дѣе ся, они вправдѣ видять але лишь очами фізичными; не слѣдять за нѣчимъ, бо и не можуть и не умѣють, не шукають звязеи межи причинами а наслѣдками и не въ силѣ длятого хочь бы трошки дальше якъ передъ себе поглянути. Они не можуть а тому и не хотять выробляти собѣ свого власного суду о рѣчахъ и фактахъ и длятого вѣрять въ всякій чужій судъ, хочь бы и якъ хибный а навѣть ложный, скоро вôнъ есть лишь такій, що промавляе легко до ихъ понятя и есть, щобъ такъ сказати, имъ до вподобы, чи вôнъ розумный и льоґічный о те имъ байдуже. При тôмъ всѣмъ суть они страшно зарозумѣлй и зухвалй, а мѣжь рôвными нетолерантнй.

Характеристика ся якъ и дальша, розумѣесь, не може уважатись загальною а дотыкае лишь самыхъ тыпôвъ, бо якъ всюды, такъ и тутъ суть всѣлякй люде, однй мають тй, другй иншй прикметы, въ бôльшôмъ або меншôмъ розмѣрѣ; она вôдносить ся особливо до суду о такихъ рѣчахъ, котрй вымагають острѣйшого понятя и ширшого погляду а тымъ людемъ якъ разъ того недостае. Они, коли вже набрали разъ якого переконаня, хочь бы и якъ ложного, не въ силѣ его вже справити, змѣнити, хочь бы имъ хто дававъ навѣть и математичный доказъ; они ще може въ першôй хвили на него и пристануть, але сумнѣву и недовѣряня такому доказови таки нѣхто имъ не вôдбере. За то въ практичнôмъ житю щоденнôмъ показують ся они далеко способнѣйшй; меткôсть, проворнôсть и хитрôсть, а при тôмъ и захланнôсть, лизуньство и фаризейство ихъ дуже характеризують. Мѣжь Русинами они Русины, и то ще якй твердй Русины! мѣжь Поляками они, коли вже не Поляки, то великй приятелѣ Поляковъ и тымъ найчастѣйше баламутять польску публику та позыскують еи собѣ; на службѣ они найпокорнѣйшй и найвѣрнѣйшй слуги державы. Идеаломъ и взôрцемъ для нихъ есть великопаньство (у декотрыхъ, правда, проявляесь демократизмъ, але лишь, якъ бы для замаскованя правдивыхъ стремлень, и длятого переходять въ простакуватôсть); они встыдають ся рôднои мовы, бо то хлопска и длятого говорять у себе дома по польски а дѣтей выховують коли вже не по польски то такъ, що они самй не знають,

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

Станули передъ брамою. Перша зôскочила Марина, помагаючи злѣсти вôйтисѣ и матери. Стара вôдôпхнула Марину вôдъ себе, та, сапаючи, злѣзла сама по колесѣ.

Вôйтиха, бачучи злобу Гулихи, побѣгла до чоловѣка.

— Стара казить ся, — шепнула до него — хто знае, чи ще не закличе, що нѣчо не дасть....

— Пôпъ и на се порадить, — вôдказавъ вôйтъ спокôйно, хочь его губы дрожали.

Молодый и дружбы позлѣзали зъ коней, дружки, сваты, старостиха и староста зъ возôвъ. Жѣнки обтрѣпували на собѣ та пригладжували выкрохмаленй спôдницѣ, чоловѣки свиты. На цвинтарь першій увôйшовъ вôйтъ, за нимъ цѣла громада.

Неоподалѣкъ вôдъ дверей церкви, стояла громадка Антошковыхъ та Ганусьчиныхъ весѣльниковъ. Молодй на передѣ, зъ боку пристроена кумця, коло неи Ягелина, Юрчиха, цѣла супротивнôсть вôйтова. У вишневôмъ корсетѣ и въ квѣтахъ на головѣ, Гануська осмѣхала ся, поглядаючи погôднымъ лицемъ на Антошка, а зъ гордостію и легковаженемъ на вôйтиху, вôйта и ихъ молодого. Антошкови, въ бѣлôй свитѣ, зъ павяными перами у червонôй шапцѣ, — стрункій, гнучкій, найладнѣйшій хлопець у цѣлôмъ селѣ, — яло ся було при уродливôй молодôй. Кумця и стоячй при нѣй ґаздинѣ, мѣряли окомъ Марину. Бѣдна дѣвчина побѣлѣла, прислонюючи рѣсницями зѣрки своихъ очей. Бояла ся глянути на Антошка й не знала, що зъ собою зробити. Идучи за чувствомъ доброго серця, зважилась пôдôйти до Ґануськи, взяла еи за руку и поцѣлувала въ уста, шепчучи:

— Дай Боже щастя!

Розжалена Гануська поцѣлувала й собѣ Марину, та вôдповѣла:

— Дай и тобѣ Господи!

За той часъ вôйтовй весѣльники поставали до ряду по другій сторонѣ церковныхъ дверей. Марина звернула ся до Ягелины и поцѣлувала еи въ руку, просячи о благословлѣне. Вôдтакъ звернула ся до кумцѣ, та що лишь еи руку пôднесла до устъ, Гулиха якъ не крикне на неи громовымъ голосомъ:

— Марино!

Дѣвчина здеревѣла, но мимо того пôднесла руку до устъ, поцѣлувала, ажь вôдтакъ вернула до своеи громады.

— Хто знае, чи стара ще еи не скривдить та не заперечить ґрунту — вôдозвала ся таки голосно кумця до Ягелины.

— О йой! — вôдповѣла Ягелина.

Народъ сходивъ ся що разъ бôльше, кружокъ Ганусьчиныхъ прихильниковъ бôльшавъ, а до вôйтового гурту пристало лише кôлька богачѣвъ.

— Алежь бо й уродлива тобѣ дѣвчина, тота Гануська, — шептали; — такъ вôдбивае, якъ сонѣчко вôдъ хмаръ!

Грицько звернувъ очи зъ Марины на Гануську, а въ серци щось закололо. Поглянувъ на тріюмфуючого Антошка и затиснувъ зубы. Антошко й собѣ не спускавъ зъ него ока и дививъ ся дуже насмѣшливо.

Отворили церковь. Парубки и господарѣ познимали шапки, жѣнки стали хреститись. Вôйтъ боявъ ся, щобы кумця его не випередила, увôйшовъ першій, за нимъ вбѣгла Гулиха зъ вôйтихою. Цѣла громада пôйшла до захристіи, а кумця изъ своими лишилась передъ великимъ вôвтаромъ.

За хвильку увôйшовъ священикъ, орґаністый пôйшовъ на хоры, убравъ ся въ комешку зъ пелериною зъ червоного сукна. Передъ священикомъ всьо утихло, зъ великого для пароха пошанованя.

Засвѣтили передъ вôвтаромъ свѣчки, задзвонили. Священикъ выйшовъ зъ закристіи въ апаратѣ, орґаны загудѣли.

По вôдправленôмъ шлюбѣ Грицька зъ Мариною, прикликавъ до себе Гануську и Антошка, а на выходячу громаду кивнувъ рукою:

— Заждѣть, покроплю васъ всѣхъ.

Якъ давъ шлюбъ молодôй парѣ, промовивъ:

— Не маете нѣчого; але давъ вамъ Панъ Бôгъ здоровле, уроду и щасте у людей.

Звернувъ ся до Гануськи:

— Сли тебе схотять кривдити, я уйму ся за тобою....

Его лиця набѣгли кровю, погрозивъ въ сторону, де стояли вôйтиха и Грицько.

до котрого зъ трохъ жиючихъ побôчь себе народôвъ они мають зачисляти ся; въ новѣйшихъ часахъ выучились вже они вôдъ своихъ провôдниковъ по кôлька словъ россійскихъ и часто уживають „нетъ", „какъ" и „что". Політичною засадою ихъ єсть представляти ся всюды якъ найльояльнѣйшими и одинокими правдивыми репрезентантами рускогo народу въ Галичинѣ а ихъ тактика политична о скôлько лишь можна перекручувати факты и представляти рѣчи въ неправдивôмъ свѣтлѣ, интриґувати всюды, де лишь дасть ся а передовсѣмъ дивитись туды, зъ вôдки щось „капне".

Мы не подаємо сеи характеристики длятого, щобы нею комусь докоряти; такій станъ вытворили у насъ обставины и годѣ всѣхъ тыхъ людей за то винувати, подаємо єи лишь длятого, щобы розглянутись въ нашихъ домашныхъ справахъ и побачити, якъ мы стоимо. Колижь мы якъ разъ сеи найбôльшои болячки нашои доторкнули ся, то лишь длятого, що зъ тыхъ людей выходять найбôльше тѝ, котрѝ сумнѣвають ся, чи мы, Русины, нарôдъ, чи нѣ, и котрѝ чекають, ажь о тôмъ наука рѣшить, ажь имъ, якъ каже Шевченко, Нѣмець покаже, чи мы дѣти. Вôдъ схарактеризуваныхъ тутъ москвофилôвъ треба однакожь вôдрôзнити людей т. зв. старои партіи, людей доброи волѣ и трудячихъ ся патріотôвъ, консерватистôвъ, пôдъ котрыхъ дуже часто пôдшивають ся нашѝ москвофилы, называючи себе консерватистами, хочь на дѣлѣ подобають они скорше на анархістôвъ.

Але въ послѣднихъ часахъ, почало ледви що розбуджуюче ся почуте народне затемнювати ся ще и иншимъ способомъ. Знайшлись люде, котрѝ задля великои ревности для матеріяльного пôддвигненя нашого простого люду, сказали: Киньмо геть пытанє національне, лишѣмъ єго на боцѣ, або хочь поставмо на другôмъ плянѣ; головна рѣчь, щобы намъ добре було, а пытанє національне най само рѣшає ся; будучность сама и безъ насъ покаже, що зъ насъ буде. И ось выйшла нова проява въ нашôй суспôльности: въ неґаціи знайшлась спôльна точка, на котрôй сѝ люде стануди, хотячи чи не хотячи, разомъ зъ москвофилами, хочь впрочôмъ своими тенденціями и засадами, дуже вôдъ нихъ рôзнять ся.

Погляньможь теперь о скôлько сей найновѣйшій способъ затемнюваня національного почутя, має у насъ рацію и якъ представляєсь той найновѣйшій и дуже характеристичный союзъ двохъ неґацій?

Рада державна.

Въ комисіи буджетовôй при титулѣ сôль, поставивъ пос. Козловскій резолюцію, взываючу правительство, щобы оно знову розпочало переговоры зъ россійскимъ правительствомъ въ справѣ зниженя цѣны соли для худобы. За зниженємъ цѣны соли промавляли ще послы: Морзей, Лупулъ и Менґеръ, а міністеръ торговлѣ заявивъ, що цѣна не може бути знижена, доки запасъ соли того не дозваляє. Правительство бере сю справу дуже на серіо, бо она дотыкає широкі круги людности, але не може нѣчого зробити, доки мусить оглядати ся на згоду другои стороны. Торговля солею не єсть монополемъ и длятого цѣна єи зависить вôдъ всѣлякихъ обставинъ. Може далось бы — казавъ міністеръ — зарядити злому через бôльшѝ склады соли и черезъ то, щобы якѝсь спôлки брались до торговлѣ солею. Що до каініту, то сказавъ міністеръ, що вже не одно зробило ся, але годѣ думати, що зô взгляду на вôдносины монополю буде можна достарчати єго пôдъ дуже користными условіями. Впрочôмъ буде правительство справою монополю поважно займати ся. По сѣмъ принято сей титулъ а такъ само угоду зъ Угорщиною що до збôльшеня дрôбныхъ грошей мѣдяныхъ о 1 міл.

Коло польске ухвалило выслати депутацію до п. Міністра справъ внутрѣшныхъ зъ просьбою перенести торгъ галицкихъ безрогъ у Вѣдни зъ пятницѣ на вторoкъ и завести крôмъ того въ четверъ торгъ для непроданыхъ вô вторoкъ безрогъ, а въ конци зъ просьбою, щобы непроданѝ въ четверъ безроги, дозволено вывозити за границю. Дальше ухвалило коло польске жадати заведеня дрôбнои продажѣ соли для худобы въ Галичинѣ и домагати ся, щобы реформу процедуры цивильнои, предложено парламентови єще передъ реформою процедуры карнои. На внесенє пос. Плажка, ухвалено домагати ся зрôвнаня платнѣ за пôдводы въ Галичинѣ зъ платнею въ другихъ краяхъ коронныхъ. Дальше постановлено домагати ся вôдъ правительства: збôльшеня числа урядникôвъ Поляковъ въ міністерствахъ и поручено окремôй комисіи уложити шематъ, пôсля котрого мають обсаджуватись посады; заведенє катедры славяньскои фильольоґіи при львôвскôмъ университетѣ, и вставленя въ буджетъ сумы на катедру рôльництва въ Краковѣ и катедру хеміи у Львовѣ.

Перeглядъ політичный.

Въ кругахъ парляментарныхъ зачинає чимъ разъ бôльше перемагати поглядъ, що задля повôльного ходу робôтъ въ комисіяхъ, треба буде ще разъ ухвалити буджетъ провизоричный и то ажь до осени.

Переговоры торговельнѝ межи Австро-Угорщиною а Нѣмеччиною и Швайцаріею розпôчнуть ся пôсля *Presse* дня 23 с. м. а коли скôнчать ся, наступлять переговоры зъ Сербією. Зъ Италією розпôчнуть ся переговоры ажь тогды, коли выбрана парляментомъ комисія предложить свои пропозиціи. Доси о тôй комисіи не чувати нѣчого.

При выборахъ членôвъ репрезентаціи повѣтовои въ Каролінеталь въ Чехахъ, выбрано 7 Старочехôвъ, а 3 Молодочехôвъ. Сѣмохъ Молодочехôвъ зъ куріи сельскихъ, перепало значною меншостію.

Хто бы то бувъ сподѣвавъ ся, що россійскому наслѣдникови престола ажь въ Япанѣ лучить ся пригода, котра готова ще навѣть и єго житю загрозити. Зъ Токіо въ Япанѣ надôйшла вже по выходѣ нашои часописи слѣдуюча вѣсть: **Якійсь Япанець пхнувъ россійского наслѣдника престола мечемъ и ранивъ єго.** Пригода сталась коло Кіото; рана не загражає житю. Заразъ въ першôй хвили на ту вѣсть трудно було повѣрити, щобы того атентату допустивъ ся якійсь Япанець, бо и яку мавъ бы въ тôмъ цѣль? Япанцѣ прецѣ не суть дикими але высоко цивілізованымъ народомъ, жиють въ дружбѣ зô всѣми державами европейскими и зносять ся зô всѣми Европейцями, котрыхъ въ Япанѣ по мѣстахъ особливо въ бôльшихъ проживає дуже богато. Зъ вôдки бы отже у якогось Япанця взяла ся ненависть якъ разъ ажь до россійского наслѣдника престола? Мимо волѣ насувалось на гадку, що тутъ має ся дѣло зъ атентатомъ россійскихъ революціонерôвъ, зъ котрыхъ якъ

Вôйтъ затиснувъ зубы, вôйтисѣ искры посыпались зъ очей, Ґрицько похиливъ голову, але и руки затиснувъ въ кулаки. Пôпъ взявъ вôдъ паламаря кропило, замачавъ въ свяченôй водѣ, перейшовъ по церквѣ и поблагословивъ громаду.

Гануська плакала зъ чулости, кумця ликувала, кумы тѣшились, що пôпъ навѣть богачамъ не дає ся.

— Що попови втручувати ся до насъ! — ворнкувъ Ґрицько на цвинтарѣ.

— Тихо! — буркнувъ вôйтъ переляканый.

— Таки правда! — тягнула мати за сыномъ, — най пантрує того, зъ чого хлѣбъ ѣсть, церкви та *вопаратôвъ*, а вôдъ насъ засѣ!

— Тихо! — крикнувъ вôйтъ, высаджуючи бабу на вôзъ и такъ єи стиснувъ за руку, що ажь стерпла. Але и старшина образила ся пониженємъ вôйтихи, та почала шемрати. Щастє, що фѣрманы луснули зъ батоґôвъ и два возы, набранѝ весѣльниками, щезли въ курявѣ.

Друга пара, обступлена людьми зъ цѣлого села, вертала зъ триюмфомъ пѣхотою. О нѣчôмъ не говорили, лишь о словахъ поповыхъ, вымѣреныхъ противъ вôйтихи и Ґрицька, та єго гнѣвъ и погроза.

— Не побоявъ ся и самого вôйта! — обôзвавъ ся Куба, котрый трясъ ся передъ вôйтомъ.

Послѣднѝ слова Кубы приглушивъ смѣхъ.

— Пôпъ не боить ся и самого старосты, — заявивъ Юрко, — робить, що хоче.

Юркове заявленє зробило на громадѣ велике враженє, черезъ котре бôльшало поважанє для пароха.

Доходили до села, музики почали строити скрипки, серця затьохкали. Дружбы зъ молодымъ заспѣвали краковячка, музики высунувши ся наперередъ, почали грати веселои, парубки стали притупкувати и скакати по одному на дорозѣ. Гануська ишла, обступлена дружками, стрôйна, горда, та щаслива, за нею юрба. Дѣти и ґаздынѣ, що полишали ся дома, выбѣгали подивити ся на весѣлє и привитати молоду.

Въ отворенôмъ вôкнѣ стоявъ Мортко, кланявъ ся ярмуркою и чемненько запрошувавъ до себе. Музики самѝ звернули, парубки за нею, дружки за парубками, не було рады; треба було зайняти и за коршму.

— *Лишь на годинку!* — вговорювали кумцю ґаздынѣ и, обступивши молоду, увели єи въ коршму.

Половина села злягла передъ будынокъ. Господарѣ и Ягелина почали ставитись. „Солодка" миналась, музика грала, кумы охотились, богачка и Юрчиха верховодили въ танцяхъ. Гучно було та весело: выгукуваня несли ся черезъ луку у сосновый лѣсъ, а въ коршмѣ стало горячо. Кумця выхопилась черезъ алькиръ и побѣгла до дому, щобы пороздѣлювати для гостей понаварюванѝ стравы.

Передъ самымъ заходомъ сонця прийшли помученѝ, зôгрѣтѝ, зъ пашѣючими лицями, запамороченими, непевными поглядами, похриплѝ. Кумы обнимали господарѣвъ за шию, спѣвали нерôвно, безъ мысли; дружбы и парубки обнимали дѣвчатъ. Пôдхмеленѝ горѣвкою, та помученѝ танцями боронили ся слабо. Музика, перехапуючи одинъ другого, грала завзято безъ упину.

Запросили старостиху и старосту, дружокъ и дружбôвъ до хаты и посадили на лавахъ за столомъ, прикритымъ бѣлымъ обрусомъ.

Въ глиняныхъ мискахъ були фляки, а кумця краяла хлѣбъ, що стоявъ на столѣ. Музикôвъ посадили пôдъ хатою и подали имъ страву крôзь вôкно.

Недовго тревавъ празникъ. Розôбрали фляки въ мигъ ока и зъѣли якъ голоднѝ вовки. Одинъ зъ парубкôвъ кинувъ въ скрипку кôлька новыхъ, и знову пустились гуляти зъ давною охотою.

Пôйшла по селу вечеромъ чутка, що вôйтъ выкотивъ для народа бочку пива! Пє, хто хоче, а гуляють всѣ. Зъ передъ кумциной хаты почали въ морѣґъ поволи опорожнюватись.

— Утѣкають! — вôдозвала ся сумно Гануська.

— Дурна! Не знаєшь людей, чи що? — товкувала єй кумця. — Нинѣ будуть сприяти, а завтра за ложку стравы *гузя* на тебе! Треба людей знати! Хто ихъ знає, той ся нѣчому не подивує.

— А щобы вôнъ не лише пиво ливъ потокомъ, але золотомъ сѣявъ, то я не пôйду! — Озвала ся голосно Ягелина. — Ганусько, я тебе не опущу! — и, хопивши старосту, пустила ся въ танець. За нею пôйшла кумця, дружбы и Гануська зъ Антошкомъ.

(Дальше буде.)

звѣстно, кôлькохъ ще давнѣйшими часами утекло ажь до Япону. Звѣстно также, що въ Японѣ перебувае споро Россіянъ, котрî тамъ нѣбыто ширять православіе; повысшій здогадъ мôгъ отже бути зовсѣмъ оправданый. Теперь же бо вже и зъ Берлина надходять подôбнî вѣсти. Вѣденьскій *Fremdenblatt* дôставъ зъ вôдтамъ таку телеґраму: Ходять тутъ всѣлякî вѣсти. Одна каже, що россійскî революціонеры, котрî вôдъ самого початку подорожи мали россійского наслѣдника престола на оцѣ, наймили якогось Японця, котрый мавъ его убити. Догадують ся, що рана есть небезпечна, бо рѣчь звѣстна, що японьскî убійники дуже точно сповняють свое ремесло, въ наслѣдокъ того урядова вѣсть дае причину до обавы, тымъ бôльше, що царевичь есть слабого здоровля и дôстае часто нападôвъ нервовыхъ.

Дивна то и незавидна судьба повисла надъ царскою родиною, всюды грозить ѣй заглада чи то зъ рукъ ненавидячихъ еи пôдданыхъ чи вôдъ неумолимои смерти, котра забралась на добре до неи. Кôлькохъ великихъ князѣвъ и княгинь — якъ доносять зъ Петербурга — занедужало знову небезпечно а именно Константинъ Николаевичь и его жена Александра, Петро Николаевичь, и наконець вдова по померчôмъ недавно вел. кн. Николаю. Та и вел. кн. Юрій, братъ наслѣдника престола ѣздить по свѣтѣ шукаючи въ теплыхъ краяхъ помочи для свого здоровля. Зъ тои причины настало на царскôмъ дворѣ, котрый лише що недавно утративъ двохъ членôвъ родины, велике пригноблене.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краева Дирекція скарбу именувала канцелістôвъ скарбовыхъ: Франца Ланцуцкого и Войтѣха Вальтера инспекторами податковыми въ IX клясѣ ранґи, а концептовыхъ практикантôвъ: Павла Дзьопиньского и Марка Клюґа канцелістами скарбовыми въ X клясѣ ранґи, въ округѣ галицкои ц. к. краевои Дирекціи скарбу; асистентôвъ рахунковыхъ: Казимира Яськевича и Іосифа Блѣхарского, офіціялами рахунковыми въ X клясѣ ранґи; практикантôвъ рахунковыхъ: Павла Будзиновского и Казимира Конюшевского, асистентами рахунковыми въ XI клясѣ ранґи.

— **Конкурсы.** Выдѣлъ краевый оголосивъ конкурсъ на пôдручникъ до науки молочарства для низшихъ краевыхъ школъ рôльничихъ. Пôдручникъ сей мае бути написаный приступно и коротко и обняти 5 до 6 аркушôвъ печати. Нагорода выносить 300 зр. Манускриптъ належить надислати Выдѣлови краевому до кôнця падолиста — Судъ повѣтовый въ Збаражи пошукуе двохъ діюрністôвъ. — Выдѣлъ Рады повѣтовои въ Дрогобичи оголошуе конкурсъ на секретаря тойже Рады зъ речинцемъ до кôнця червня с. р.

— **Справы особисти.** Е. Ексц. п. Намѣстникъ выѣхавъ вчера на кôлька днѣвъ до Вѣдня. — Е. Ексц. п. Маршалокъ краевый, кн. Санґушко выѣхавъ на кôлька недѣль зô Львова, удаючи ся теперь до Кракова.

— **Громадѣ Ангеловка,** повѣта залѣщицкого удѣливъ Е. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 50 зр. за помоги на будову церкви.

— **На посла до Рады державнои** зъ округа выборчого Ярославъ-Чешанôвъ кандидують п. Мандичевскій судья зъ Сѣнявы и о. Теофилъ Скобелскій зъ Лукова. Въ справѣ сего выбору вôдбуло ся оногды засѣдане головного руского комітету выборчого въ тôмъ самôмъ складѣ, въ якôмъ вôнъ переводивъ загальнî выборы до рады державнои Комітетъ застановлявъ ся надъ кандидатами та надъ кваліфікацією и шансами поодинокихъ кандидатôвъ. До суботы мае вôдбути головнѣй комітетъ ще одно засѣдане. Также и польскій комітетъ центральный мавъ вчера въ сѣй справѣ засѣдане, але що не мавъ ще нѣякого предложеня вôдъ комітетôтъ мѣсцевыхъ, то высказавъ лишь бажане и потребу перевести въ тôмъ окрузѣ польского кандидата.

— **Станіславовска Рада мѣска** уконституовала ся въ сей способъ, що дра Валерія Шидловского выбрано бурмістромъ 28 голосами на 31 голосуючихъ, заступникомъ бурмістра Іос. Еґермана, ассесорами: дра Илію Фішлера, І. Маерановского и дра Артура Німгіна.

— **Лѣкарѣ войскови,** дръ Яковъ Туринъ и дръ Иванъ Колесса у Вѣдни перенесенî, першій зъ вѣденьского шпиталю ґарнізонового до 3 полку уланôвъ, другій зъ 13 полку пѣхоты до ґарнізонового шпиталю въ Темешварѣ.

— **Депутація мѣста Бережанъ** въ справѣ будовы зелѣзницѣ зъ Ходорова черезъ Бережаны до Тернополя, була вчера у пос. Яворского и п. Міністра торговлѣ Бакегема. П. Міністеръ принявъ депутацію дуже прихильно.

— **Епископъ Адамъ Станіславъ Красиньскій** померъ оногды въ Краковѣ въ 81 роцѣ житя. Покôйного епископа Поляки дуже поважають за его великій патріотизмъ. Высвяченый въ 1859 роцѣ на епископа въ Вильнѣ, бувъ епископомъ лише чотири роки, бо потôмъ заслано его до Вятки и тамъ на выгнаню перебувъ двацять лѣтъ. Въ 1884 роцѣ правительство россійске наконець дало ему дозвôлъ выѣхати за границю и вôнъ удавъ ся до Риму, а зъ вôдтамъ перенѣсъ ся до Кракова, де проживавъ ажь до кôнця житя. Покôйный трудивъ ся въ Вятцѣ надъ великимъ дѣломъ Synonim-y języka polskiego, котре опôсля выдала краковска академія наукъ, переклавъ наше „Слово о полку Игоря“ на польску мову, написавъ Граматику польску, выдавъ Збôрникъ права канонічного и т. д.

— **Не мôгъ позбути ся жѣнки а дочекатись смерти.** Сорокълѣтный Чорней въ Рогозны пôдъ Садагурою поперечивъ ся зъ жѣнкою та хотѣвъ на нѣй помстити ся. Вôнъ знавъ, що зъ жѣнкою и самъ лихій нѣчого бы не вдѣявъ, и мусѣвъ тому утѣкати та ховати ся по суткахъ, хочь солодка рыбочка всюды его знайшла та выдобула. Вôнъ же на перекôръ поговôрцѣ хотѣвъ потайки перебратись на тамтой свѣтъ, а закимъ жѣнка була бы найшла, бувъ бы мавъ якусь тиху годину. Тихцемъ выбравъ ся зъ хаты и крадькома передъ людскими очима зайшовъ ажь на зелѣзничій шляхъ. А що не хотѣвъ власными руками собѣ смерть робити, то положивъ ся на шины и чекавъ, поки не прийде тота, що й очима клѣпае, еи ротомъ зѣвае, и носомъ дымъ пускае, та зубами скрегоче, якъ не причкомъ кажучи — его жѣнка. Чекавъ, чекавъ, ажь и заснувъ на шинахъ. Вже надбѣгала тота, що мала его выратувати та выбавити вôдъ солодкои жѣночки, ажь Чорней чуе: хтось сѣпнувъ его за ноги та стягнувъ зъ шинъ. Протирае очи... а то жѣнка! хочь не его, а якась, мовь бы наслана, та все таки жѣнка. За той часъ зелѣзниця перейшла, а Чорней пошкробавъ ся въ голову тай каже: „Видко, що самъ Панъ Богъ сотворивъ насъ для васъ, та що васъ и чорты боять ся, коли не хотѣли, щобы моя жѣнка за мене ихъ напастувала...“ тай пôйшовъ поволи похнюпивши голову до хаты.

— **Якъ то въ менажеріи треба бути осторожнымъ.** Въ Бѣлградѣ въ Сербіи перебувае теперь менажерія, въ котрôй недавно тому ставъ ся страшный припадокъ. Ото секретарь тамошного анґлійского посольства п. Маклюръ годувавъ зъ руки слоня, котрый выглядавъ на зовсѣмъ спокôйного звѣря. Коли Маклюръ не мавъ вже що дати слоневи, вхопивъ его той своею трубою за шию пôднѣсъ нимъ въ гору а вôдтакъ кинувъ на землю та бувъ бы певно розтратувавъ ногами, колибъ служба менажерійна не була надбѣгла зъ дручками та его не выратувала. Маклюръ есть тяжко побитый. Въ менажеріяхъ небезпечно заходитись зъ звѣрями и не треба имъ нѣколи довѣряти.

— **Скарбъ** въ сумѣ 21.000 рублѣвъ найдено сими днями въ ломахъ камѣня на граници шлеско-россійскôй. Грошѣ тî були колись, кажуть, маеткомъ громады Челядзя въ Царствѣ польскôмъ, а закопавъ ихъ вôйтъ въ обавѣ передъ Россіянами, въ часѣ повстаня 1863 р. Вôйта заслали опôсля на Сибѣръ и вôнъ вже зъ вôдтамъ и не вернувъ, и тому то нѣхто не знавъ, де грошѣ лежали. Зачувати, що правительство россійске хоче вôдъ зналѣзника тî грошѣ вôдобрати.

— **Машину** до налѣплюваня оповѣщень, завело у себе париске предпріемство оголошень уличныхъ. Оголошеня печатають ся на безконечно довгôмъ папери, и навивають ся на металевый валокъ. Вôдповѣдно уряджений возъ проѣзджае до мѣсця, де оголошене мае налѣпити ся, робôтникъ квачемъ мастить стѣну кляйстромъ, опôсля притискае берѣгъ паперу до стѣны, крутить корбою и оголошене налѣплюе ся само. Предпріемство зыскуе на тôмъ много часу и рукъ робочихъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Торги збôжевî. Вôдъ коли зъ Нѣмеччины розôйшлась вѣсть, що тамъ станъ засѣвôвъ есть лихій, пôдскочило у насъ збôже значно въ гору. И у насъ станъ засѣвôвъ не конче добрый. Вправдѣ по дощахъ и теплыхъ дняхъ засѣвы значно поправили ся, але все таки въ декотрыхъ сторонахъ они не зовсѣмъ добрî. Яре збôже припôзнить ся, бо черезъ довгу студѣнь не можна було зъ нимъ обробити ся. Майже зъ цѣлои середнои Европы надходять такî самî справозданя. Въ Франціи озимина таки мабуть не поправить ся, але въ Анґліи мають надѣю, що буде добрый уроджай. Американьске збôже стало въ цѣнѣ упадати, вôдъ коли зъ Европы надôйшла вѣсть, що засѣвы поправили ся, та що Нѣмеччина заключила зъ Австрією угоду торговельну въ некористь Америки. Та угода зробила также и въ Франціи не дуже миле враженє и цѣна збôжа тамъ также упала.

Цѣна жита держалась въ послѣднôмъ тыждни якось не конче добре, але овесъ якъ у Вѣдни такъ и въ Берлинѣ пôйшовъ въ гору. У Львовѣ есть за вôвсомъ слабый попытъ, бо надôйшла вѣсть, що зимовî запасы вôвса въ Пештѣ, прийдуть сюды. Зъ рѣпакомъ есть у Вѣдни также великій попытъ. Цѣна насѣня конюшины пôйшла высоко а люцерна спала. Минувшои суботы плачено у Вѣдни пшеницю зъ надъ Тисы по 10·25 до 10·65 зр. за гектолітеръ, за банатку по 10·10 до 10·50 зр.; жито австрійске готове платять по 8·30 до 8·60 зр., угорске по 8·25 до 8·50, словацке по 8·50 до 8·70; ячмѣнь моравскій по 8 до 9 зр., австрійскій по 7 до 8 зр.; рѣпакъ на серпень ажь до вересня 17·30 до 17·40; кукуруза по 7·40 до 7·50 зр. — Цѣна пашѣ держить ся однаково: конюшина по 2·60 до 3·50 зр., сѣно гôрске и лѣсове по 2 до 3·25 зр., сѣно зъ левадъ по 1·90 до 3·20 зр., солома по 1·90 до 2 зр. за квінталь.

— Нищене мурашокъ въ хатѣ. Мурашки въ хатахъ, положеныхъ въ городѣ або въ приземныхъ помешканяхъ и коморахъ стають ся неразъ правдивою язвою, котрои не знати якъ позбути ся. Часами налѣзе ихъ тôлько, що могли бы и муравлиско собѣ заложити, а иногдѣ, особливо въ хатахъ зъ дерева, таки дѣйстно гнѣздять ся пôдъ пôдвалинами. Неразъ пробуе ся всѣлякихъ способôвъ, а все таки не можна ихъ позбути ся. Добрый спосôбъ, щобы ихъ бодай значно зменшити, а зъ часомъ таки й зовсѣмъ позбути ся, есть тякій: взяти трошки дрôжджей и змѣшати ихъ зъ медомъ або зъ сиропомъ, а коли того нема, то можна розпущеный цукоръ змѣшати зъ дрôжджами и поставити дрôбку тои мѣшанины тамъ, де лазять мурашки. Они люблять дуже солодкî рѣчи и збѣгають ся заразъ, та ѣдять; дрôжджѣ суть для нихъ отруею и они лишь покушавши тои мѣшанины заразъ вôдъ неи гинуть, а другî, живî, утѣкають зъ того мѣсця.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

Львôвъ: пшениця 8·50 до 9·30, жито 6·25 до 7·—; ячмѣнь 5·50 до 6·40; овесъ 6·65 до 7·10; рѣпакъ 12·50 до 13·—; горохъ 6·— до 10·75; выка —.— до —.—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·—; бѣла —.— до —.— зр. шведска —.— до —.—; Хмѣль —.— до —.— зр. за 50 кільо мѣсце Львôвъ. Оковита готова за 10.000 літрôвъ —.— до —.— мѣсце Львôвъ.

Телеграмы.

Вѣдень, 12 мая. На замку въ Ляінцъ, вôдбувъ ся у Ихъ Вел. Цѣсарстваниръ въ честь даньско-королевскои пары, на котрôмъ були Архікн. Францъ Сальваторъ, Архікняг. Марія Валерія, кн. Леопольдъ баварскій зъ женою и доньками и кн. Кумберляндскій.

Йокагама 13 мая. (Вѣсть бюра Райтера). Царевичь тяжко раненый. Злочинець мае бути фанатикомъ и ранивъ наслѣдника престола дуже небезпечно въ голову.

Вашінґтонъ 13 мае. Пôсля вѣстей, якî одержало японьске посольство наступивъ атентатъ на царевича коло Отеу надъ озеромъ Біва 12 миль вôдъ Кіото.

Лісбона 13 мая. Для охороны загроженыхъ тутъ банкôвъ завôзвано войско зъ Опорто. Въ ночи експльодували дінамітовî патроны передъ палатою міністерства дѣлъ внутрѣшныхъ але не зробили нѣякои шкоды.

Мадритъ 13 мая. До радъ громадскихъ въ цѣлôй Испаніи выбрано 2573 монархістôвъ, 854 республиканôвъ, 169 независимыхъ и 31 карлістôвъ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Дирекцiя

ТОВАРИСТВА ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ

въ Краковѣ,

подає до вѣдомости по мысли §. 11 статуту градового, що въ виду пôднесеня ся цѣнъ декотрыхъ продуктôвъ на торгахъ збôжевыхъ

цѣны максимальнй

до убезпеченя вôдъ граду

котрй въ цвѣтню с. р. оголошенй зôстали, а именно:

цѣны жита озимого и пшеницѣ озимои також рѣпаку

могуть бути подаванй до убезпеченя вôдъ граду ажь до высокости цѣнъ низше вычисленыхъ

Родъ продукту	Въ заходнôй части краю, означенôй буквою А.	Въ середнôй части краю, означенôй буквою Б.	Въ всходнôй части краю, означенôй буквою В.
за 100 кильоґрамовъ въ валютѣ австрiйской:			
Жито озиме	зр. 8.—	зр. 7·50	зр. 7·—
Пшениця озима	„ 9·—	„ 8·50	„ 8·—
Рѣпакъ озимый	„ 15·—	„ 14·—	„ 13·—
„ лѣтный	„ 14.—	„ 13·—	„ 12·—

Краковъ, дня 4 мая 1891.

З. Слонецкiй. **М. Лемпковскiй.** **Г. Кишковскiй.**

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.